

ny Fragt, hvorfor der billigvis maa tilkomme ham noget vederlag, dels synes det naturligt, at den første Befragter efter Omstændighederne dog bøder noget for sin Tilbage-træden fra Kontrakten, dels endelig turde det mangen Gang være til selve denne tidligere Befragters egen Fordel, at Skipperen interesserer sig i at skaffe en ny Fragt derved, at han selv faar en Andel af denne. Sluttelig erindres, at det kun er Fragten for Gods, som medtages til samme Bestemmelsessted, som gjaldt for de Varer, i Stedet for hvilke det nye Gods indlades, der kommer den tidligere Befragter tilgode med en Halvdel.

Bestemmelsen i § 131 om, at indladet Gods ikke af den, der gør Arrest eller Udlæg deri, kan fordres udleveret under andre Betingelser, end Befragteren kunde forlange det ubløst, følger vistnok af almindelige Retsgrundsætninger, men en udtrykkelig Regel herom burde formentlig ikke savnes i Søloven.

I §§ 132—134 gives Forskrifter om Udstedelsen af Konnossement, dets Indhold og Form, samt Indehaverens Ret til i Kraft af samme at fordre Godset udleveret, medens de efterfølgende §§ 144—147 og 165—168 indeholde nærmere Regler dels om Konnossementets Betydning i Henseende til Retsforholdet mellem Skipper og Ladningsmodtager, dels om Kollision mellem flere Konnossements-Indehavere, mellem saadanne og Tredjemand m. v.

I § 132 fremstilles først Begrebet om et Konnossement, nemlig et Dokument, der indeholder Skipperens Erkendelse af at have modtaget, og hans Forpligtelse til at levere Godset paa Bestemmelsesstedet til rette Bedkommende, og derhos gives den Regel, at, naar Gods er indladet, skal Skipperen eller den, som i hans Sted dertil er bemyndiget, udstede Konnossement „paa Afladerens Begæring“. Konnossementet skal ikke blot tjene som Bevis og være til Sikkerhed for Afladeren, men det har navnlig den Betydning at gøre det muligt for denne paa en let Maade at disponere over det indladede Gods, som Konnossementet paa en Maade kan siges at repræsentere, ved Overdragelse af Konnossementet; det er derfor naturligt, at det beror paa Afladeren, om der skal udstedes Konnossement, ligesom det ifølge § 133 afhænger af hans Bestemmelse, i hvor mange Eksemplarer det skal udfærdiges. Det hedder, at „Skipperen eller den, som i hans Sted dertil er bemyndiget“, skal udstede Konnossementet; naturligt er det, at Skipperen gør det, da det er ham, der skal besørge Transporten af

Varerne, men i mange Tilfælde, navnlig ved de store Stykgodsbefragtninger, hvor det vilde blive saa godt som uoverkommeligt for Skipperen personlig at udfærdige de mange Konnossementer i den knapt tilmaalte Tid, udstedes Konnossementerne ofte af en dertil beskikket, i Ekspeditionen for Skibet ansat, Person, der forsaavidt nærmest maa betragtes som Skipperens Stedfortræder og, ligesom denne, som Kederiets Befuldægtigede. Trods den almindelig brugte Form i Konnossementer paatager Skipperen eller dennes Stedfortræder sig som tidligere bemærket, jfr. § 58, ikke ved sammes Udstedelse i og for sig noget personligt Ansvar. — I Paragraffens 2det Stykke siges først, hvad Konnossementet skal indeholde, eller med andre Ord, hvad der ikke kan undværes, naar et Dokument skal kunne anses som et Konnossement. Forsaavidt kan dette betegnes som et Formaldokument eller siges at være formbundet; i Virkeligheden vil det imidlertid ses, at hvad der ifølge 1ste Punktum i 2det Afsnit af § 132 skal findes i Konnossementet — Udstederens Underskrift, Dag og Sted for Udstedelsen, Skibets Navn, det indladede Gods, Modtager og Bestemmelsessted — ikke er andet eller mere, end der nødvendigvis maa findes i Dokumentet for at det kan gælde og opfylde Bestemmelsen som Konnossement. Naar man har affattet Paragraffens 2det Afsnit paa den Maade, at der i 1ste Punktum nævnes visse Ting, der skulle findes i Konnossementet, medens der i 2det Punktum nævnes flere andre Ting, som enhver af Parterne kan forlange anført, er dette iøvrigt væsentlig begrundet i Hensyn til Omstændigheden af paa dette Punkt at faa fuld Overensstemmelse mellem de 3 nordiske Sølove. Medens det i Danmark og Norge er almindelig Regel, at enstidigt Stykbrev kan transporteres med den Virkning, i Medfør af Fdg. af 9. Febr. 1798, at der ikke af Debitor kan gøres andre Indsigelser imod den, der i god Tro har erhvervet Dokumentet, end de, der fremgaa af selve dette, er det svenst Ret, at den senere Erhververs Fordring overfor Debitor er underkastet de samme Indskrænkninger som Overdragerens, medmindre Gældsbrevet udtrykkelig betegner sig som et Ordre eller Omsætningspapir. Det erkendes, ogsaa fra svenst Side, at Konnossementet efter sin Bestemmelse bør være et saadant, men for at det kan gøres dertil i Løben, anses det nødvendigt, at Konnossementet bliver forsaavidt formbundet, at der angives visse Ting, det skal indeholde og uden hvis Tilstedeværelse Dokumentet ikke kan anses som det Omsætningspapir, et virkeligt Konnossement anerkendes at burde være, —